

Decencia

MARIANA SEVILLA DE LOS RÍOS

'Decencia', l'última novel·la d'Álvaro Enrigue, és "una tragicomèdia sinistra i una lúcida ofrena d'amor".

★★★★★

Álvaro Enrigue

Anagrama.

232 pàg. 17,50 €

El temps és el garant de la memòria, però també és el seu veri. És per això que el vell Longinos Brumell, empresari amb èxit, traficant de

tequila i si s'escau de drogues, senyoret de bolero i gresca fina en dies i nits millors, camanduler empedreit i amant de dones de bandera, amic casual de poderosos assassins –i ara resignat propietari d'una casa amb cuinera i criades–, espòs d'una matrona decididament fastiguejada d'ell i pare d'una canilla de fills i nets que ni coneix de nom, enceta els seus records evocant el nom de la dona que li va fer sentir com mai la passió que s'encarna: la meravellosa Flaca Osorio, a qui va abandonar perquè el paradís i l'infern, com la febre i la ràbia i el goig dels amors clamorosos, no poden ser eters en aquest món.

Tot ho va recordant Longinos, aquest vell cantellut i mordaç, un dia del 1973, quan, després d'eixir a fer

la passejada matinal pels carrers de Guadalajara, és testimoni involuntari d'un atemptat al consolat nord-americà de la ciutat, perpetrat per dos terroristes de via estreta amb infules cubanes, que el segrestren i dubten entre matar-lo allà mateix o convertir-lo en còmplice forçat de la seva fugida per les més desballestades carreteres de l'immens solar de Mèxic. A la fi, la complicitat s'imposa, i el nostre protagonista tindrà temps de reviuire la pròpia trajectòria i de refer-la, mentre es refà a ell mateix en el camí, cap a un imprevis futur de narcotraficant. La novel·la segueix aquest periple absurd amb una indesmaiable convicció, que se sosté en una prosa esplèndida, concentrada i fulgent, farcida de diàlegs vivacíssims, i amerada per un lirisme acidulat de sarcasme, fascinat per l'estranya bellesa que il·lumina l'estrafolari (i perillós) esperpent que pot ser viure a Mèxic.

Álvaro Enrigue és un escriptor mexicà encara jove, celebrat per una novel·la, *Vidas perpendiculares*, sinuosa i atrevida. Es pot dir que *Decencia* té una estructura més convencional, amb un protagonista ben traçat i una alternança entre el passat i el present prou fàcil de seguir, però no que siga una novel·la menys ambiciosa ni, en el fons,

menys arriscada. Aquest voraç calidoscopi de records i present en què es resumeix l'estranya peripecia de Longinos –des que, de nen, la fúria de la revolució el va arrancar del seu paradís ranxer fins que, ja vell, un atemptat guerriller trenca el seu endormiscament senil– és una condensada al·legoria de la història mexicana del segle XX, amb els seus clams patriòtics i les seues infames realitats: els mites roncs del tequila i la virilitat, el gegantisme i la degradació, la terrible innocència dels botxins, tot presidit per la impunitat i la mort, que són els déus que ha convocat Álvaro Enrigue per explicar-nos la derrota de Mèxic.

En una entrevista, l'autor d'aquesta comprimida obra mestra es pregunta "¿cómo carajos llegamos aquí?", com va passar que el país més important de l'Amèrica Llatina es va convertir en aquest domini de la impunitat i la mort fetes vida quotidiana. No és missió d'una novel·la respondre preguntes com aquesta, però sí que ho és burxar en el dolor que obliga a formular-la amb un humor rabiós i amb una ferocitat enamorada. *Decencia* és una tragicomèdia sinistra i una lúcida ofrena d'amor. El lector pot riure molt seguint les seues pàgines, però és una novel·la estremidora.

–Enric Sòria